

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „městský úřad“) z 5. 9. 2019, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že 17. 3. 2019 kolem 12.53 h na silnici I. třídy č. 47 v obci Osek nad Bečvou v blízkosti domu č. p. X jako řidič motorového vozidla Audi, RZ X, mezinárodní poznávací značky D, ve směru jízdy na obec Prosenice překročil

nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 22 km/h. Policie ČR (dále jen „policie“) žalobci naměřila radarovým rychloměrem RAMER 10C v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, po odečtu odchylky měřicího zařízení rychlost jízdy 72 km/h. Městský úřad zjistil z evidenční karty žalobce, že se žalobce dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců stejného přestupku podruhé, poprvé ho spáchal 27. 8. 2018. Městský úřad žalobci za přestupek uložil pokutu 2 800 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na jeden měsíc.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že městský úřad porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože jako přítěžující okolnost hodnotil to, že žalobce ohrozil ostatní účastníky silničního provozu a dále hodnotil negativně skutečnost, že žalobce má v záznamech čtyři přestupky spáchané překročením rychlosti. Na základě posledního z nich však došlo k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku.
4. Žalovaný poučil žalobce o oprávněné úřední osobě zasláním informace až společně s rozhodnutím o odvolání. Žalobce tak nemohl vznést námitku podjatosti, kterou vznesl až v žalobě. Důvodem je skutečnost, že oprávněná úřední osoba Mgr. V. T. postupuje v rozporu s právem a judikaturou. Její rozhodnutí je na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně předkládáno jako ukázkové nezákonné rozhodnutí, což může v případě potřeby před soudem dosvědčit P. K. Ing. L. R., který je pod rozhodnutím podepsaný, se vyjadřuje vůči zmocněnci žalobce často negativně a obviňuje ho z procesních obstrukcí, i když v řízení žádné nejsou. Žalobce navrhl k důkazu i jeho svědeckou výpověď.
5. Vadou rozhodnutí městského úřadu bylo, že nespecifikoval ve výroku předchozí přestupek z 27. 8. 2018. Žalobce musí vědět, z jakého rozhodnutí městský úřad dovodil opakování přestupku. Odkaz na „evidenční kartu osoby“ není dostatečný, nic takového neexistuje.
6. Správní orgány se nezabývaly tím, jestli policie použila rychloměr správně, v souladu s návodem k obsluze. Osa rychloměru protíná roh střechy domu č. p. 305. Úhel odklonu osy měřeného automobilu podle záznamového zařízení byl 15,8°, nikoliv potřebných 19° (resp. skutečných 18,8° a potřebných 22° u odklonu radarové hlavy; díky aretovaným polohám záznamového zařízení a radarové hlavy je vždy úhel odklonu radarové hlavy o 3° větší než úhel odklonu záznamového zařízení).
7. Správní orgán konstatoval zavinění ve formě vědomé nedbalosti, avšak neprokázal ji, ani neodůvodnil její druhý znak, a to, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že spáchání prvního přestupku 27. 8. 2018 bylo prokázáno výpisem z registru řidičů z 21. 3. 2019 (pořízeným policií) a výpisem z evidenční karty řidiče z 6. 5. 2019, pořízené městským úřadem. Tento přestupek byl vyřízen příkazem na místě. Pokuta i zákaz činnosti byly uloženy při spodní hranici sazby.
9. I když městský úřad uvedl, že způsob chování žalobce v silničním provozu hodnotil negativně, neměla tato úvaha vliv na vyměřený trest. Správní orgány přihlédly pouze k přestupku z 27. 8. 2018.
10. Žalovaný doručil žalobci sdělení o oprávněné úřední osobě 13. 1. 2020 a rozhodnutí o odvolání 19. 1. 2020. Ani tato blízká časová souvislost nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Důvodem podjatosti není skutečnost, že oprávněná úřední osoba vyřizuje věci, kde vystupuje zmocněnec P. K.

11. Skutkový stav byl prokázán záznamem z rychloměru, platným ověřovacím listem a svědeckou výpovědí policistů o průběhu měření v souladu s návodem k obsluze. Policistům nebyla známa žádná skutečnost, která by vylučovala správnost měření. Žalobce vznesl námitku k měření rychlosti až v žalobě. Správním orgánům nevznikly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, a proto neměly důvod vyžadovat návod k obsluze a zakládat ho do správního spisu. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění, což neučinil. O tom, že příslušný policista byl oprávněn provádět měření a byl k tomu proškolen, není sporu. Překročení rychlosti zaznamenal automaticky přístroj, který splňoval předepsané metrologické požadavky. Případná odchylka měřicího zařízení 3 % byla z naměřené rychlosti odečtena.
12. O způsobu a provedení měření nevznikly z pořízené fotografie žádné pochybnosti. Správnost měření vyplývá i z toho, že navzdory automaticky probíhajícím korekcím rychloměr měření zaznamenal. V případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla přístroj vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam neuloží. Současně přístroj vyhledává úsek, který je pro maximální přesnost měření nejvhodnější. Pokud by kontrola ukázala více než povolenou odchylku, přístroj by měření automaticky anuloval. Tento způsob automatického fungování, automatického ověřování a kontrol měření měřicím přístrojem stejného typu vyplývá podle judikatury z návodu k obsluze. Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla rychloměr vůbec nezaznamená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č. j. 1 As 53/2017-42). K námitce žalobce o úhlech odklonu žalovaný uvedl, že osa radarové hlavy je v úhlu 22° a kamera v úhlu 19°. Při měření je osa kamery posunutá vůči ose radarové hlavy o 3° a to vždy, bez ohledu na stranu, ze které se měří „ven z vozovky“. Žalovaný zdůraznil, že je nemožné jen ze snímku jednoznačně spočítat úhel nastavení radarové hlavy. Pokud žalobce vycházel z GPS souřadnic, ty jsou uváděny asi na 10 m, ale vzdálenosti mohou být podstatně menší podle okolností, které mohou přesnost ovlivnit, např. počet družic, okolní zástavba, počasí apod. Správné ustavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice svazku. Pro příjezd vozidla platí, že začátek vozidla by měl být mezi kolmicemi v místě bodů označující začátek a konec prostoru. Při měření vozidla na příjezdu je přední část vozidla za linkou označující na snímku „začátek prostoru“ a neměla by překročit konec svazku o víc, než ohraničuje linka označená jako „konec prostoru“. Z přiloženého snímku je zřejmé, že začátek vozidla je v podstatě uprostřed mezi linkami vyznačujícími začátek a konec prostoru a pozice vozidla ve snímku odpovídá správnému ustavení vozidla.
13. K námitce neprokázání a neodůvodnění vědomé nedbalosti žalovaný uvedl, že pachatel přestupku musí být schopen rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které mohou vytvářet možné nebezpečí pro zájem chráněný zákonem. Nedocnění následků svého jednání může znamenat nedostatečné zhodnocení tohoto nebezpečí a tím ohrožení zájmu chráněného zákonem. Nepřiměřenost důvodů musí správní orgán zkoumat s ohledem na osobu pachatele přestupku a jeho možnosti, zkušenosti a s ohledem na další okolnosti související s konkrétním případem. Podle žalovaného správní orgány oprávněně usuzovaly na naplnění složky vědění z prokázaných okolností protiprávního jednání a současně nemohly zohlednit žádné důvody, pro které by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší. Ty při dokazování nevyšly najevo a žalobce sám žádné neuvedl. Mít pod kontrolou své vozidlo (znát rychlost, s jakou se pohybuje a moci ji ovlivnit) je bazální povinností každého řidiče. Proto jsou automobily vybaveny rychloměry a řidiči mají povinnost udržovat vozidlo v náležitém technickém stavu, aby se

na zobrazené údaje mohli spolehnout. Objektivní kritérium (jaký rychlostní limit v místě platí) vyplývá z pravidel silničního provozu, jejichž znalost musí řidič prokázat, než získá řidičské oprávnění, jak uvedl NSS v rozsudku sp. zn. 2 As 303/2017.

14. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
15. Krajský soud **z obsahu správního spisu** ověřil a zjistil ve vztahu k žalobním námitkám skutečnosti, citované dále v textu.
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
17. Žalobce nesouhlasil s následující úvahou městského úřadu, ve které spatřoval porušení **zásady zákazu dvojího přičítání**. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku uvedl, že v neprospěch žalobce hodnotil „jeho jednání, které mělo v době a čase, kdy se jej dopouštěl, schopnost ohrozit účastníky provozu na pozemních komunikacích, tedy jejich zdraví, život a majetek.“
18. Citovaná formulace úvahy městského úřadu není vhodná, jednoznačná a nepřipouštějící *prima facie* pochybnosti o její správnosti. Tato úvaha měla být bezrozporná, přesnější a více individualizovaná. Její vyjádření však nezpůsobuje vadu takové intenzity, aby způsobila s přihlédnutím ke všem okolnostem věci nezákonnost napadeného rozhodnutí. Městský úřad neuvedl pouze to, že žalobce svým jednáním ohrozil účastníky silničního provozu. Soud zdůrazňuje, že městský úřad v této souvislosti odkazoval na dobu a čas spáchání přestupku, nikoli jen na to, že žalobce ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Odkaz na okolnosti spáchání přestupku (dobu a místo) není porušením zásady zákazu dvojího přičítání. Z výroku i odůvodnění rozhodnutí městského úřadu vyplývá, že přestupek se stal 17. 3. 2019 v 12.53 h v obci u domu č. p. X. Městský úřad doplnil úvahu tím, že „mohlo i za mírného provozu a v dobrých klimatických podmínkách dojít k závažným dopravním nehodám s tragickými následky“. Ze snímku z rychloměru a z letecké mapy místa přestupku, které jsou součástí žaloby, se podává, že šlo o místo s hustou zástavbou rodinných domů u silnice, kde lze předpokládat zvýšený provoz a výskyt chodců, cyklistů i vozidel vyjíždějících z domů. Dobu kolem poledne je možné považovat za dobu zvýšeného provozu například oproti nočnímu provozu. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k výši trestů doplnil, že byly uloženy na samé spodní hranici stanoveného rozpětí a s úvahami městského úřadu se ztotožnil.
19. Oba správní orgány uvážily o výši trestů tak, že jsou na samé spodní hranici. Městský úřad uložil žalobci pokutu z rozpětí 2 500 – 5 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 2 800 Kč a zákaz činnosti z rozpětí jeden až šest měsíců podle § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu celkem jeden měsíc. Z toho vyplývá, že správní orgány přitěžující okolnosti nepovažovaly za závažné. K tomu jako polehčující okolnost uznaly, že k přestupku došlo v denní dobu za dobré viditelnosti a mírného provozu, nevznikla hmotná škoda na majetku ani újma na zdraví jiným účastníkům silničního provozu a k překročení rychlosti došlo v dolní hranici skutkové podstaty projednávaného přestupku, jak uvedl městský úřad na straně 6 rozhodnutí o přestupku.

20. Z uvedeného se podává, že správní orgány nevybočily z povinnosti individualizace trestu podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákona o odpovědnosti za přestupky“), nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, ani ho nezneužily a přihlédly k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Žalobce podal blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Úvahy správních orgánů odpovídají pasivitě žalobce ve správním řízení (k porušení zásady zákazu dvojího přičítání srov. obdobně rozsudek NSS č. j. 5 As 247/2018-42 nebo č. j. 10 As 378/2019-38).
21. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že městský úřad v rozhodnutí přestupku uvedl tuto úvahu: „Negativně správní orgán hodnotil také způsob chování obviněného v provozu na pozemních komunikacích, kdy z „Výpisu z evidenční karty osoby S. J.“ je patrné, že J. S. má celkem 9 záznamů v přestupcích, přičemž 4 přestupky se týkají překročení nejvyšší dovolené rychlosti, z čehož je zřejmé, že J. S. se dopouští přestupků týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti opakovaně“. Ani tuto úvahu neshledal soud jako porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Městský úřad touto úvahou zdůraznil, že žalobce má sklon porušovat a nerespektovat právní předpisy (v dopravě). Takové hodnocení okolností spáchání přestupku a osoby pachatele opakovaně judikatura správních soudů připouští a používá (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS, rozsudek NSS č. j. 6 As 210/2016-41, bod 12, či rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 73 A 34/2017-63, bod 28).
22. Nedůvodná je žalobní námitka, že vadou řízení bylo to, že žalovaný zaslal žalobci požadovanou **informaci o určené oprávněné úřední osobě** až společně s rozhodnutím o odvolání. Správní soudy se touto námitkou zástupce žalobce opakovaně zabývaly a dospěly k závěru, že tento postup je vadou řízení, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud žalobce namítne úspěšně konkrétní důvody podjatosti (srov. rozsudky NSS z 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, či z 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, nebo z 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30). Tak tomu v posuzovaném případě nebylo. Žalobce namítl podjatost Mgr. V. T. v žalobě a odůvodnil ji tak, že se dopouští nezákonností ve svých postupech a má negativní citový vztah ke zmocněnci žalobce, stejně jako její nadřízený Ing. L. R., jenž viní zmocněnce žalobce z neexistujících obstrukcí. Judikatura správních soudů opakuje, že ani v takto specifikovaných případech nejde o tvrzení, které by naplňovalo zákonné požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobcova tvrzení jsou pouze obecná, nejsou včasná a žalobce nezpochybnil nestrannost žádné z oprávněných úředních osob z jiných důvodů, jako jsou především osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
23. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení

prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

24. V daném případě námitku podjatosti vypořádal soud v souladu s právním názorem např. podle rozsudku NSS z 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, či z 13. 12. 2018, č. j. 7 As 339/2018-37).
25. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS z 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47, podle něhož dokonce i zjištění, že (meritorní) rozhodnutí vydala objektivně vyloučená osoba, nemusí automaticky vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud k tomuto zjištění nepřistoupí další okolnosti svědčící o nezákonnosti správního rozhodnutí.
26. Neopodstatněná je dále námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo **neuvedení předchozího přestupku ve výroku rozhodnutí**. Městský úřad ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedl, že žalobce stejný přestupek spáchal v období posledních dvanácti měsíců 27. 8. 2018, což vyplynulo z „evidenční karty osoby“. Tato formulace odpovídá znění výpisu („evidenční karta osoby S. J.“). Jde o informace z centrálního registru řidičů, který podle § 122 zákona o silničním provozu vede údaje o řidičích. Podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů, registr řidičů obsahuje **evidenční karty řidičů** a spisy řidičů. Podle § 17 odst. 2 písm. n) téže vyhlášky evidenční karta řidiče obsahuje údaje o dosažených bodech v bodovém hodnocení řidičů a o započtení a odečtení bodů.
27. Nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje ani skutečnost, že městský úřad uvedl ve výroku pouze datum přestupku a až v odůvodnění upřesnil, že 27. 8. 2018 žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více a tento přestupek byl téhož dne projednán uložením pokuty. Soud zjistil z evidenční karty žalobce, že v roce 2018 má zapsaný pouze jeden přestupek z 27. 8. 2018, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy v obci 75 km/h a byla mu uložena bloková pokuta 1 500 Kč (Policíí ČR Zlín). Ostatních osm dopravních přestupků žalobce spáchal mezi lety 2006 až 2013, proto se jeví jako nepravděpodobná záměna s jiným přestupkem. Uložení pokuty na místě, resp. blokové řízení je dalším určujícím znakem, na jehož základě si žalobce mohl na tento přestupek přesně vzpomenout. Popis přestupku ve výroku ve spojení s popisem v odůvodnění považuje zdejší soud v projednávané věci za dostatečný. Popsaná stručnost nevykazuje znaky a intenzitu nezákonnosti rozhodnutí.
28. Lichá je námitka, že nezákonnost rozhodnutí zapříčinilo neprokázání a neodůvodnění vědomé nedbalosti. Žalobce má řidičské oprávnění od roku 19. 3. 2004 a z evidence přestupků se podává, že ho využívá. V projednávané věci jde o přestupek, kdy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci výrazným způsobem (o 22 km/h). Proto věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Šlo tak o vědomou nedbalost. Žalobce musel k získání řidičského oprávnění prokázat znalosti účastníka silničního provozu a měl již zkušenosti řidiče; přitom zde nebyly žádné okolnosti vylučující jeho odpovědnost (srov. rozsudek NSS z 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, bod 37, či z 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31). V prvně citovaném rozsudku NSS odkázal také na to, že pokud by si řidič nebyl vědom výrazného překročení rychlosti, nemusel by splňovat požadavky na obdržení řidičského oprávnění.

29. V posuzovaném případě městský úřad uvážil, že překročení rychlosti jízdy žalobcem nebylo bagatelní, které by bylo „stěží seznatelné a ohlídatelné“. Vědomou nedbalostí dovodil městský úřad z toho, že „s ohledem na ráz scenerie, kterou žalobce projížděl, si musel být nepochybně vědom toho, že se nachází v obci, přičemž si lze jen stěží představit, že by pro něj překročení rychlosti v obci o 22 km/h bylo neseznatelné a neohlídatelné“.
30. Žalobce nemá pravdu, že by se správní orgány nezabývaly správností měření. Městský úřad konstatoval v rozhodnutí o přestupku na stranách 4 a 5, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, popsal podrobně fotografii i údaje z výstupu rychloměru, údaje z ověřovacího listu k rychloměru a doplnil úvahu, že měření prováděly osoby k tomu odborně způsobilé (policisté dopravního inspektorátu). Mapový podklad pak ukazoval shodu krajiny podle záznamu z rychloměru. Městský úřad odkázal na výpověď zasahujícího policisty, podle které ustavili služební vozidlo s rychloměrem v souladu s návodem k obsluze, a dále na výpověď zasahující policistky, která uvedla, že služební vozidlo ustavili pomocí výtyčky v souladu s návodem k obsluze, kolega jako obsluha radaru provedl vizuální kontrolu úředních značek umístěných na radaru a před radarovou hlavou se nenacházela žádná překážka, která by mohla způsobit reflexi.
31. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Spáchání přestupku bylo prokázáno spisem policie a výpověďmi zasahujících policistů. Spis policie obsahoval potřebné důkazy, tj. oznámení přestupku, ověřovací list radaru, záznam přestupku s fotografií a výpis z evidenční karty řidiče.
32. Námitkou možné reakce rychloměru RAMER 10C (ale i jiných rychloměrů) na nesprávné nastavení úhlu odklonu osy rychloměru se správní soudy opakovaně zabývaly, např. NSS v rozsudku z 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39, nebo sp. zn. 5 As 342/2018, č. j. 7 As 309/2015-51, a v řadě dalších. Soudy opakovaně uvedly, že pokud by proběhlo měření technicky nesprávně, rychloměry jsou nastaveny tak, že nesprávné měření vůbec nezaznamenají a neuloží. Možné odchylky měření jsou zohledňovány toleranční odchylkou 3 km/h, kterou i v daném případě městský úřad odečetl od naměřené rychlosti. Možnými odchylkami je přitom nutno rozumět nepatrné změny při umístění měřícího vozidla (oproti ideálnímu stavu) či technické limity rychloměru (srov. bod 30 rozsudku NSS č. j. 1 As 306/2017-32).
33. Nadto NSS např. v rozsudku č. j. 5 As 259/2017-35 odkázal na to, že NSS se ve svých rozhodnutích takto předloženými studiemi také již zabýval a např. v rozsudku z 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39, uvedl: „Geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek z 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).
34. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. července 2021

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně